

Arrest

nr. 301 633 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 november 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Nigeriaanse nationaliteit bezit, dient een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door hem geopperde problemen te Nigeria. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 283 969 van 27 januari 2023.

In het kader van zijn huidig verzoek herhaalt verzoeker zijn asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk dat hij niet kan terugkeren naar Nigeria omdat ze nog steeds op zoek zijn naar de eigendomsakte van het familiehuis en bijgevolg naar hem. Hij vermeldt verder dat hij via via heeft gehoord dat zijn moeder is gestorven, en dat hij niet met haar sprak om haar te beschermen, omdat ze veiliger was indien ze niets wist over hem. Hij stelt verder dat hij daar geen leven meer heeft, dat hij hier al 10 jaar verblijft en daar geen contacten meer heeft. Hij haalt nog aan dat zijn advocaat over documenten beschikt die aan de Belgische migratiediensten zouden worden overgemaakt.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoeker zich louter beperkt tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk dat hij niet kan terugkeren naar Nigeria omdat ze nog steeds op zoek zijn naar de eigendomsakte en bijgevolg naar hem.

(ii) waar verzoeker stelt dat hij via via heeft gehoord dat zijn moeder is gestorven, en dat hij niet met haar sprak om haar te beschermen, omdat ze veiliger was indien ze niets wist over hem, hij zonder meer de reeds ongeloofwaardig bevonden problemen te Nigeria herhaalt.

(iii) zijn verklaring dat hij daar geen leven meer heeft, dat hij hier al 10 jaar verblijft en daar geen contacten meer heeft, geenszins als een nieuw element kan beschouwd worden die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

(iv) omtrent zijn verklaring dat zijn advocaat over documenten beschikt die aan de Belgische migratiediensten

zouden worden overgemaakt, enkel vastgesteld kan worden dat op heden zijn advocaat geen enkel document heeft overgemaakt aan het CGVS.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De Raad merkt op dat verzoeker zijn voorgaand betoog niet dienstig kan aanvoeren gelet op de vaststelling dat de commissaris-generaal wel degelijk bij het nemen van de beslissing de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen heeft gerespecteerd.

8. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.". De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal hoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift zijn langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat hij afwezig is gebleven uit Nigeria, waardoor hij zich een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Nigeria. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt en toont evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zijn land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd en geïsoleerd. Hij toont niet aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Nigeria niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin toont hij aan dat hij omwille hiervan riskeert te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Nigeria bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen.

Het feit dat hij sinds enkele jaren in België verblijft, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een

(langdurig) verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd om een eventueel risico in het land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien hij een (langdurig) verblijf in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet hij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Waar verzoeker nog algemeen stelt dat hij onvermogen is, geen huisvesting of enig sociaal of familiaal netwerk in Nigeria heeft, merkt de Raad op dat dit niet meer dan loutere beweringen betreffen die niet worden gestaafd. Het weze herhaald dat socio-economische overwegingen niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een onmenselijke behandeling veroorzaakt door intentioneel handelen of nalaten van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Nigeria op intentionele wijze door het handelen of nalaten van een actor van vervolging zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

10. De Raad wijst tot slot nog op hetgeen werd vastgesteld in het kader van zijn eerste verzoek in voormeld arrest nr. 283 969 van 27 januari 2023:

“Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaten Lagos en Edo geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaten aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.”. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

11. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord, stelt verzoeker bij monde van de voor hem aanwezige advocaat dat hij het niet eens is met de analyse die hierin wordt gemaakt en dat zijn actuele situatie onvoldoende in rekening is gebracht. Hij wijst erop dat hij Nigeria heeft verlaten sinds 2012, dat zijn moeder er inmiddels is overleden en dat hij aldaar niet beschikt over een familiaal en sociaal netwerk dat hem kan helpen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Bovendien is hij verwikkeld in een eigendomsdispuut, wat maakt dat hij bij terugkeer geen aanspraak zal kunnen maken op onderdak. Aangezien een risico op extreme materiële deprivatie dreigt, is minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gerechtvaardigd. Tot slot stelt verzoeker dat de actuele veiligheidssituatie in zijn land van herkomst onvoldoende is onderzocht in het licht van de door hem afgelegde verklaringen.”

4.1. De Raad wijst erop dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft de verzoekende partij hiertoe manifest in gebreke.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting in wezen slechts op algemene wijze aangeeft hiermee niet akkoord te gaan. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking dat wel degelijk afdoende rekening werd gehouden met haar actuele situatie. De door haar aangevoerde elementen werden immers betrokken in de beoordeling, maar werden niet aanvaard. Zij uit kritiek maar slaagt er niet in concreet aan te tonen in welke zin haar actuele situatie onvoldoende zou zijn beoordeeld. Het niet aanvaarden van elementen en/of argumenten impliceert immers geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leiden tot dit besluit uiteengezet.

Zo wordt aangestipt dat de verzoekende partij de problemen omtrent de eigendomsakte reeds voordien aanhaalde en er niet in slaagt een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingwet aan te reiken. Door ter terechtzitting zonder meer wederom naar het eigendomsdispuut te verwijzen en derhalve verder te bouwen op een reeds ongeloofwaardig bevonden relaas, negeert zij niet enkel de gronden van voormelde beschikking maar legt zij ook de beoordeling naar aanleiding van haar eerste verzoek om internationale bescherming zowel door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad in zijn navolgend arrest met nummer 283 969 eenvoudigweg naast zich neer.

Verder wordt in voormelde beschikking in punt 9 eveneens geduid:

“Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift zijn langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat hij afwezig is gebleven uit Nigeria, waardoor hij zich een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Nigeria. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt en toont evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zijn land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd en geïsoleerd. Hij toont niet aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Nigeria niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin toont hij aan dat hij omwille hiervan riskeert te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Nigeria bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen.

Het feit dat hij sinds enkele jaren in België verblijft, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire

beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd om een eventueel risico in het land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien hij een (langdurig) verblijf in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet hij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Waar verzoeker nog algemeen stelt dat hij onvermogen is, geen huisvesting of enig sociaal of familiaal netwerk in Nigeria heeft, merkt de Raad op dat dit niet meer dan loutere beweringen betreffen die niet worden gestaafd. Het weze herhaald dat socio-economische overwegingen niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een onmenselijke behandeling veroorzaakt door intentioneel handelen of nalaten van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Nigeria op intentionele wijze door het handelen of nalaten van een actor van vervolging zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.”

De verzoekende partij gaat met haar betoog ter terechtzitting geheel voorbij aan deze concrete vaststellingen, minstens slaagt zij er niet in hieraan afbreuk te doen. Zij komt niet verder dan het louter herhalen van reeds aangereikte elementen waarbij zij de gronden van voormelde beschikking volledig negeert. Zij gaat hiermee geheel voorbij aan het doel van een vraag tot horen zoals hiervoor uiteengezet. Vanzelfsprekend kan de verzoekende partij met dergelijk slechts herhalend betoog de reeds gedane beoordeling waarbij rekening werd gehouden met de door haar aangevoerde elementen niet ombuigen. Door de herhaling ter terechtzitting te besluiten met het standpunt dat aangezien een risico op extreme materiële deprivatie dreigt, minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gerechtvaardigd is, kan de verzoekende partij evenmin overtuigen.

4.2. Tot slot stelt de verzoekende partij ter terechtzitting dat de actuele veiligheidssituatie in haar land van herkomst onvoldoende is onderzocht in het licht van de door haar afgelegde verklaringen.

De Raad onderstreept echter dat de bestreden beslissing wordt genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van deze wet in aanmerking komt. In voormelde beschikking komt de Raad tot de vaststelling dat de verzoekende partij bij huidig volgend verzoek geen dergelijke elementen bijbrengt: *“Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaten Lagos en Edo geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaten aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.”. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.”*

De verzoekende partij kan door het uiten van slechts algemeen geformuleerde kritiek dat de actuele veiligheidssituatie in haar land van herkomst onvoldoende is onderzocht in het licht van de door haar afgelegde verklaringen, de voorgaande analyse niet aan het wankelen brengen. Zij verliest uit het oog dat het haar vrijstaat landeninformatie die zij als meer actueel aanziet bij te brengen indien zij dit nodig achtte. Dit laat zij echter na. Evenmin duidt zij in haar betoog ter terechtzitting welke informatie niet langer correct of actueel zou zijn. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie en gevolgtrekkingen foutief of niet meer actueel zijn, waartoe zij echter in gebreke blijft.

Voorts wordt benadrukt dat een algemene stelling of opinie niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hiertoe, gelet ook op de overige vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande haar verklaringen, aldus in gebreke. De verzoekende partij slaagt er bijgevolg niet in een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan te reiken dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van diezelfde wet.

5. De Raad besluit dat de verzoekende partij er noch door elementen te herhalen, noch door slechts algemene kritieken te uiten, niet in slaagt concrete, op de gronden van voormelde beschikking betrokken argumenten aan te reiken die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij bij haar huidig tweede beschermingsverzoek geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. MAES